

★ ★ ★ ★ ★
АЙСЕДОРА МУН
і зубна фея
(продовження)

— Мінйонетка, —
відповіла мишка. —
Але я й цього не по-
винна була казати!
Вона скрушно обхо-
пила голову лапками.

— Це моя перша зубна місія, — заго-
лосила мишка. — А я вже її провалила!

— Нічого ти не провалила! — за-
певнила я мишку, вже шкодуючи, що
відчинила двері лялькового будиноч-
ка. — І хоча тебе не можна не побачи-
ти, я обіцяю, що нікому про тебе не
розповім.

Мінйонетка подивилася на мене
крізь лапки, вигляд у неї був уже не та-
кий стривожений.

— А ти зубна фея? — спитала я. — Подумати не могла, що зубна фея — це мишка.

— Так, я зубна фея, — підтвердила Мінйонетка. — Нас, зубних фей, багато! Усі ми працюємо для зубної феї — королеви! Вона завелика, щоб прокрадатися в дитячі спальні, ось чому ми тут замість неї.

— О, — тільки й мовила я. — Тепер усе зрозуміло! Моя мама — фея, її теж крихітною не назвеш.

— Бути зубною феєю — дуже відповідальна робота, — пояснила Мінйонетка, трішки випнувши грудки. — І я хочу успішно завершити свою першу місію! Ми отримали сигнал, що в тебе

випало ікло. Королева надзвичайно схвильована! Вона послала МЕНЕ його забрати! Але я не знайшла зубика під твоєю подушкою, хоча саме там ти мала його залишити. Проте,

щойно побачила твій ляльковий будиночок, щось мені підказало, що ікло сховано десь тут.

Я не відповіла, але відчула, як у темряві рум'яніють щоки.

— Ікла справді особливі, — вела далі Міньйонетка, — нам вони майже не дістаються. Вампіри аж надто оберегають свої зуби: кладуть їх у скляні коробочки, обрамлюють і вішають на стіни, аби ми їх не дістали. Це так дивно!

— Напевне... — погодилась я.

— То можна мені побачити ікло? Де воно? Ох, це буде

просто НЕЙМОВІРНО —
повернутися з першої місії
зубної феї з іклом. Знаєш,
мені ж за це медаль дадуть!

— Справді? — Я на мить аж
забула про тата й уявила милу кар-
тинку: мишка отримує маленьку ми-
шачу медаль.

— Так, — пропищала Міньйонет-
ка. — А ти отримаєш особливу золоту
монетку. Ми завжди залишаємо особ-
ливі золоті монетки в обмін на ікла.
Ну, за здорові сяйливі ікла, звісно.

— Вау! — видихнула я.

Мені кортіло простягнути руку до
ікла та вручити його Міньйонетці. Ма-
ма буде в захваті! А тато... певне, ні.

— Ось воно, — мовила я, подаючи ікло Мінйонетці. — Але... я не певна, що хочу тобі його віддати.

— Чому? — спитала Мінйонетка. — Я думала, ти наполовину фея. А феї завжди залишають свої зубки для зубної феї!

— Та-а-ак, — протягнула я. — Але ж я ще й наполовину вампірка! Ось чому в мене взагалі є ікла.

— Ну звісно, — підтвердила Мінйонетка. — Проте я сподівалася, що ти бодай цієї ночі забудеш про вампірську традицію.

Мишка розчаровано водила лапкою по ляльковому будиночку. У неї був такий зворушливий вигляд, що я не втрималася й усміхнулася.

— Я ніколи не забуду, що наполовину вампірка, — сказала їй. — Це ж частина моєї сутності!

— Еге ж, — зітхнула Мінйонетка. — Ну гаразд. Можна, я його хоча б роздивлюся? Ніколи не тримала в лапках вампірського ікла, але так багато про нього читала! Обіцяю, що поверну!

Я обережно поклала ікло на мініатюрний обідній стіл, а Мінйонетка схопила його й узялася детально оглядати.

— Хм-м-м, — гмикнула вона. І додала: — М-м-м, м-м-м...

- Чи правильно, на твою думку, чинить Айседора?
- Як гадаєш, Мінйонетці сподобалося ікло? Чому вона так замислено його оглядає?